

Kanarček.

»Kanarček, ljuba ptičica,
Zapoj mi pesmico, zapoj,
Kako drhté nji ličica,
Ko z njo pogled se vjame moj!«

In ptiček je zažvrgolel
O devi, devi zorni;
O nje lepoti mi je pel,
O nje zvestobi vzorni.

Pa zopet sem ga prosil: »Ptič,
A zdaj mi zažvrgóli,
Kako nezvest je kak deklič,
Pa poj o srčni boli...«

»A kaj molčiš mi ptiček zdaj,
Kaj glavico povešaš?
Pač vganil sem! Kaj ne, da; kaj?
Pač družice pogrešaš!«

Argo.

Prijateljska pisma uredništvu „Slovenke“

Piše Márica II.

I.

Slavno uredništvo »Slovenke«!

isanje pisem je v mojih očeh najnehvaležnejši posel, a ta Vaša ideja, velecenjena gospica urednica, naj pišem na adresu »Slovenke« odprta pisma Slovenkam, vidi se mi tako velevažna, da sem se takoj lotila svoje naloge z »uma svitlim mečem« v desni roki pod pokroviteljstvom majke Slave in dasi so moje moči skromne, meč mojega uma često zarjavel, vendar upam, da mi sila mojega narodnega oduševljenja pribori vsaj malo uspehov!

Hm! To ni kar si bodi! Privatno pismo, sosebno med znanci, to je malenkost, posamezniku je lahko ustreči, ker se pozna njegov okus, a pisati odprta pisma za širje občinstvo in pisati pisma tako, da najde v njih vsaka čitateljica kaj mičnega, to je malce težavna naloga, vzlic temu pa naprej! Živeti hočem z odprtimi očmi in ušesi in z delavnimi rokami ter poročati »Slovenki« o vsem zanimivem... po svojih skromnih razmerah.

Čeprav ste bili zadnjič sami na kóncertu v »Narodnem domu« v Celju, vendar boste dovolili, gospica urednica, da spregovorim o tem slavlju par besedij. Prvo je to: vedno in povsod se povečuje